

fiind închis împreună cu el (cred că la Jilava, dacă nu mă înșală memoria), nu știu din ce cauză, li s-a dat o singură gamelă cu mâncare și o singură lingură. Și mâncau așa: o lingură unul, o lingură celălalt, alternativ. Și la ultima lingură, au început să se contrazică, fiindcă fiecare voia ca aceasta să îi revină celui alt ! Până la urmă, părintele Arsenie, exasperat dar glumind, i-a zis: „Ei, hai, și aici ne certăm?” Un astfel de motiv de „ceartă”, în care fiecare vrea ca ultima lingură de ciorbă - înfometați și întemnițați fiind - să o dăruiască celui alt, mi se pare superb. În Patericul egiptean, la capitolul „Despre dragoste”, există o istorisire care mi-a amintit de ceea ce mi-a povestit părintele Arsenie despre fericitul întru pomenire, mucenic al temnițelor comuniste, ieroschimonahul Daniil de la Rarău: *Un monah avea sub ascultare un alt monah, care era într-o chilie departe cu zece mile. Deci, i-a*

zis lui gândul: cheamă-l pe fratele să vină să ia pâinea. Și iarăși a socotit: de ce pentru pâine să supăr eu pe fratele să vină zece mile? Mai vârtos să o duc eu. (...) Și venind la fratele, i-a adus pâinile și i-a povestit lui iubirea de oameni a lui Dumnezeu și dându-i pâinea, s-a întors. A doua zi luând iarăși pâine, a plecat la alt monah să o ducă. Și s-a întâmplat de venea și acela la el și s-au întâlnit pe cale amândoi. Astfel a zis cel ce mergea, către cel ce venea: o comoară aveam și ai căutat să mi-o furi ? Și el a zis lui: au doară ușa cea strâmtă numai pe tine te încapă ? Lasă-ne și pe noi să venim împreună cu tine. Și îndată vorbind ei, li s-a arătat îngerul Domnului și le-a zis: prigonirea aceasta a voastră s-a suit la Dumnezeu ca un miros de bună mireasmă !”

Sursa: www.fgmanu.ro

PROGRAMUL LITURGIC

- **Marti:** 11 mai / 18:00 – **Sfântul Maslu**
- **Vineri:** 15 mai / 18:00 – **Paraclisul Maicii Domnului**
- **Sâmbătă:** 16 mai / 18:00 – **Vecernia și Litia**
- **Duminică:** 17 mai / 08:00 – **Utrenia și Sfânta Liturghie**
→ Duminica a VI-a după Paști (a Orbului din naștere)
→ Sf. Ap. Andronic și soția sa, Iunia; Sf. Cuv. Nectarie și Teofan

Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

www.sfantul-ilie.ro

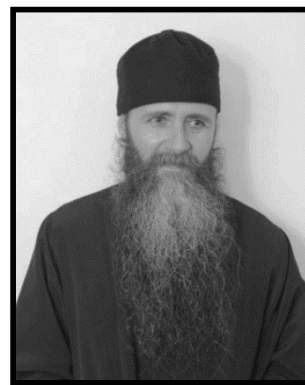

BULETINUL PAROHIEI SFÂNTUL ILIE HANUL COLȚEI

Cel care va răbda până în sfârșit, acela se va mântui.

(Matei 10, 22)

♦ Nr. 118 / 10 mai 2015 ♦

PĂRINTELE
ARSENIE MUSCALU

„DĂ SÂNGE ȘI IA DUH”

Părinte Arsenie, lipsa de simț al adevărului este poate cea mai mare primejdie a vremurilor noastre. Oamenii sunt debusolați, nu mai știu ce e bine și ce e rău. Să ne uităm la ce se

întâmplă în urma atentatului de la Paris. Mulți clamează dreptul la liberă exprimare, sub paravanul căruia oricine poate face orice, poate jigni religia altcuiva, o poate blasfemia. Libertatea absolută, fără limite, nu poate duce decât la anarhie, s-a văzut. Ce ne învață Biserica despre libertate ? Cum se poate ajunge la ea ?

Întrebarea deja surprinde foarte limpede niște stări de lucruri. Vedeți, avem simțul acesta al libertății care ține de chipul lui Dumnezeu în noi. Numai că felul cum trăim libertatea e de multe ori denaturat. Asta e rău, din păcate. Pierzând conștiința că suntem zidiți, facem un fel de abuz în această privință. Noi avem libertate, dar libertatea noastră este creată. Doar libertatea lui Dumnezeu este absolută. Avem libertatea de a alege, dar nu mai

avem libertatea de a evita consecințele alegerii pe care am făcut-o. Nu putem să alegem ce vrem și apoi să evităm urmările alegerii făcute. Revin, libertatea noastră este una creată. Pentru noi, să fim liberi înseamnă să iubim pe Dumnezeu. Domnul Însuși ne-a spus: „Cine face păcatul este rob păcatului. Dacă Fiul vă va face liberi, liberi veți fi într-adevăr” (Ioan 8, 34-36). Nu ne putem elibera singuri din robia păcatului. El ne eliberează din această sclavie. Repet, pierzând conștiința faptului că suntem zidiți, că suntem ființe create, pierdem și înțelesul adevărat al libertății. Și atunci apar anomalii pe care le constatăm vrând-nevrând. Acum, în lucrurile pe care le-ați menționat și care s-au petrecut la Paris, greșelile ne par mult mai evidente. Dostoievski a surprins un substrat mai adânc al problemei libertății. Personajele lui, Kirilov, de exemplu, sau Ivan Karamazov, pun foarte acut problema libertății. Știți că eroii lui Dostoievski ajung să-și afirme libertatea luându-și viața. Vedeți până la ce absurditate se poate ajunge. Modul acesta de afirmare a libertății e de fapt un orgoliu, un demonism. Pentru noi, exprimarea Fericitului Augustin este frumoasă și are deplinătatea ei: „Iubește și fă ce vrei!” Aceasta este pentru noi libertatea. Dacă iubești, poți să faci ce vrei.

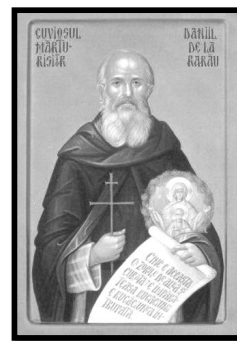
Familia creștină și monahismul reprezintă puterea Ortodoxiei în timpurile noastre zbuciumate. Cum

păstrează monahismul focul viu din vatra Ortodoxiei?

Când spuneți focul viu din vatra Ortodoxiei, ne puneți pe noi, monahii, într-o situație dificilă. Pentru că monahismul nostru este destul de stins, așa cum îl simțim noi astăzi. Se vorbește mult despre criză. Lumea noastră este dominată de tot felul de crize. Între ele, și criza monahismului. Criza aceasta astăzi noi o trăim din plin. Vedeți, odată cu decretul de excludere din mănăstiri dat în 1959 au fost îndepărtați din mănăstiri părinți și maici care acum ar fi fost probabil încă și în puterea fizică, activi, dar și cu suficientă experiență pentru a ne sprijini pe noi. Însă, acum, noi suntem în situația în care bătrânii au plecat la Dumnezeu și am rămas noi destul de nepregătiți pentru ispitele și greutatea și problemele care ne întâmpină. Probabil că și din cauza aceasta monahismul suferă o criză. Muntele Athos n-a trecut printr-un decret de excludere din mănăstiri, dar știți că și în Sfântul Munte se pune problema închiderii multor mănăstiri pentru că nu mai aveau personal monahal. Eu am intrat în mănăstire în 1992. După 1989, și în Sfântul Munte după 1980 a fost un val, au fost tineri care au venit spre monahism. Astfel am trăit o oarecare înprospătare a vieții monahale. Dar încă nu suntem suficient de formați. Și asta se simte. Noi ne străduim să păstrăm tradiția Părinților noștri, dar țin să menționez faptul că ne confruntăm și cu aceste

greutăți. Și nu sunt alte mijloace sau lucruri noi cele de care avem nevoie, ci aceleași. Ascultarea, dragostea, smerenia, rugăciunea lui Iisus, pe toate ne străduim să le practicăm, să le cultivăm. Să păstrăm modul de viață al Părinților noștri atât cât putem noi să păstrăm harul pe care ei ni l-au transmis.

Sursa: *Dă sânge și ia Duh*, de Augustin Păunoiu, Ziarul Lumina, 15 februarie 2015.

PĂRINTELE DANIIL SANDU TUDOR

O ÎNTÂMPLARE CU PĂRINȚII
DANIIL SANDU TUDOR ȘI
ARSENIE PAPACIOC

*„Cine este Aceasta,
Ca zorile de albă și curată?
E Împărăteasa rugăciunii,
E rugăciunea întrupată.”*

(Sandu Tudor, *Acatistul Rugului Aprins*)

Istoricul Daniel Focșă:

L-am întâlnit pe părintele Arsenie Papacioc o singură dată, în

primăvara anului 2008, cred, și am stat de vorbă cu sfinția sa în chilia lui de la Techirghiol, numai câteva minute. Deci nu pot spune cu adevărat că l-am cunoscut. Însă mi-a povestit un detaliu extraordinar legat de detenția sa și a lui Sandu Tudor, pe care nu l-am mai citit nicăieri și ar fi păcat să nu fie cunoscut. Figura acestuia din urmă, celebrul jurnalist Sandu Tudor, mai târziu călugărit sub numele de părintele Daniil, ajuns stareț la Schitul Rarău, mi se pare una singulară în ortodoxia românească. Un temperament vulcanic și agresiv, un ziarist de scandal, devenit un mare și profund trăitor creștin, un ascet, un om al rugăciunii, autorul celui mai frumos acatist (al Rugului Aprins) compus vreodată la noi. Desigur, m-a atras la el și faptul că am cunoscut pe cineva care l-a cunoscut ca pilot, în anii '30 (Mariana Drăgescu), apoi mănăstirea Antim din București unde merg uneori și care păstrează urmele pașilor săi acolo, dar mai ales faptul că în 1959, bunicul meu Gh. Vrânceanu a stat câtva timp cu el în aceeași celulă, la Aiud. Tot ce a povestit bunicul meu era că îl vedea rugându-se și tranfigurându-se în acele momente: o pace, o liniște extraordinară, o fericire i se așterneau pe chip părintelui Daniil. „Ce n-aș da să am și eu credința lui” gândea bunicul meu. L-am întrebat pe părintele Arsenie Papacioc despre Sandu Tudor. Mi-a spus că,